

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 16. Proprius Episcopus Regularium est ille, in cujus Diœcesi situm
est Monasterium, ubi suorum Superiorum mandato degunt. Ubi cum
discretione defenduntur privilegia Mendicantium quoad Ordines.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

fraudem, esse male promotum; ac, si in susceptis Ordinibus ministraverit, irregularitatem contrahere. Ceterum an ipsa fraus intercesserit, ex legitimis conjecturis, ad præscriptum juris, esse dignoscendum.

- 97 Consonat Fagnanus ad cap. omnis de pœnit. & remill. n. 98 & 99.
- 98 Porro præsumptionem fraudis esse, dum Episcopus ordinat Clericum, vel ad aliena Diœcesi oriundum, in eaque domicilium habentem, ratione tenuissimi beneficii, v. g. duorum vel quatuor dumtaxat ducatorum, vel ad summum septem, censent Zerola in praxi Episc. p. 1. verbo beneficia §. 3. Sotus l. 2. de just. q. 3. Barbosa de offic. & potest. Episc. p. 2. allegat. 4. n. 45. Natalis Alexander Theol. Dogm. & Mor. to. 5. l. 2. de Ordine cap. 3. a. 3. reg. 2.

CAPUT XVI.

Proprius Episcopus Regularium est ille, in cujus Diœcesi situm est Monasterium, ubi suorum Superiorum mandato degunt. Ubi cum discretionem defenduntur privilegia Mendicantium quoad Ordines.

- 99 **I**Ta S. Congregatio Concilii declaravit... Martii 1596. his verbis: *Congregatio Concilii censuit. Superiores Regulares posse suo subdito, item Regulari, qui præditis qualitatibus requisitis Ordines suscipere voluerit, litteras dimissorias concedere, ad Episcopum tamen Diœcesanum, nempe illum Monasterii, in cujus familia, ab eis ad quos pertinet, et Regularis positus fuerit. Et, si Diœcesanus absuerit, vel non esset habiturus Ordinationes, ad quemcumque alium Episcopum. Dum tamen ab eo Episcopo, qui Ordines contulerit, examinatur quoad doctrinam, et dum ipsi Regulares non distulerint de industria concessionem dimissorium in id tempus, quo Episcopus Diœcesanus, vel abfuturus, vel nullas habituras Ordinationes esset. Verum cum à Superioribus Regularibus, Episcopo Diœcesano absente, vel Ordinationes non habente, litteræ dimissoriae dabantur, in iis atque huiusmodi causam absentie Diœcesani Episcopi, vel Ordinationum ab eo non habendarum, exprimendam esse. Quod qui non fecerint, officii et dignitatis, seu administrationis, ac vocis activæ et passivæ privationis, ac alias arbitrio ejusdem S. D. N. Papæ reservatas pœnas incurrent. Hanc declarationem Clemens VIII. non solum approbavit, sed et mandavit observari ab omnibus et singulis quorumcumque Regularium Superioribus, et ut eam ipsi facerent observari, prout videre est apud Ascanium Tamburinum de jure Abbat. to. 2. disp. 2. q. 25. Piaficcium in praxi Episc. c. 1. n. 14. & Jordanum elucubr. vol. 1. l. 3. tit. 6. n. 24. ubi Superiores illos reprehendit, qui suos ad aliquantum tempus mittunt ad Monasterium alterius Diœcesis, habentis Episcopum faciliorem, benignioremque, & postquam ibi ordinati sunt, revocant eos domum. Suntque verè reprehensibiles, si hoc faciant absque privilegio. Quia incurrunt in pœnas statutas à Pio V. contra Superiores Regulares, facientes (sine privilegio) suos ordinari ab alio, quàm à proprio Diœcesano. In quas etiam pœnas S. Congregatio (referente Riccio in Decisionib. Curie Neapolitanæ Decis. 159.) censuit incurrere Superiorem, qui unum è suis subditis, rejectum ab Episcopo proprio, propter imperitiam, intra eadem tempora Ordinationis misit ad aliud Monasterium alterius Diœcesis, faciendo illum fratrem localem illius ejusdem Monasterii, et curando confestim ordinari ab illo Diœcesano. Et ratio est, quia Superior, in utroque casu, censetur ad aliam Diœcesim mittere in fraudem, sive ad*

subducendum suum Religiosum ab Ordinatione proprii Episcopi.

Dixi, si hoc faciant absque privilegio. Quod utique habent Patres Societatis sibi concessum à Gregorio XIII. per Bullam quæ incipit, *pium est uti*, ut sine interlitiis, & licentia proprii Ordinaris ad Minores, ac etiam extra tempora à jure statuta, tribusque Dominicis, vel etiam a suis festis, etiam continuis, ad sacros, etiam Presbyteratus Ordinem promoveri possint. Sed quia illius gratiæ communicationem aliis, etiam qui sua privilegia cum ipsa Societate copiose participant, fieri omnino prohibuit, videndum an communicatio ipsis facta non fuerit à Successoribus ipsis, quibus ipse manus ligare non potuit?

Nota ly à Successoribus ipsis. Neque enim post Tridentinum valent similia privilegia. Regularibus Mendicantibus ante Gregorium XIII. & ante Tridentinum concessa, utpote Tridentinis Decretis sublata, illis etiam in locis ubi clausulam eorum derogatoriam Tridentinum specialiter non adiecit, nec eorum, seu etiam Regularium specificam mentionem fecit, prout alibi valide (ni fallor) demonstro, subvertis iis quæ in contrario Boscœ allegat hæc disp. 10. n. 245. & seq.

Propterea ne illas quidem Successorum Gregorii XIII. Bullas, in favorem aliorum Regularium solide allegari existimo, quibus ipsis facta est amplissima communicatio privilegiorum Societatis, tamen concessorum sub clausulis communicationis prohibitis, cujusmodi est Bulla Gregorii XIII. *Romanus Pontifex* 3. apud Rodericum. Et Bulla ejusdem illius qui pro grege, quam refert Hieronymus à Sorbo in addit. ad Compendium Mendicantium verb. *communicatio*. Et Bulla Urbani VIII. ad iberes 15. apud Cherubinum to. 4. Quia tamen in omnibus istis Bullis fiat aliis Ordinibus communicatio privilegiorum Societatis, additur tamen hæc clausula: *dammodo revocata non sint, nec Concilii Tridentini Decretis adversa, seu contraria, seu repugnantia.*

In favorem proinde aliorum Ordinum melius allegatur 1°. Bulla Gregorii XIII. *eximius* 18. apud Cherubinum; in qua Camaldulensibus (ac per consequens Ordinibus Mendicantium cum ipsis communicantibus) idem Pontifex, sine ejusmodi clausula, communicavit omnia privilegia concessa, et concedenda quibusvis aliis Regularium Congregationum Ordinibus (etiam proinde Societatis Jesu) etiam si talia forent, quæ requirerent speciale mentionem. Non obstantibus quibusvis Litteris (non obstantibus proinde clausulis prohibitis communicationis) ejusdem Ordinis concessis.

2°. in eorum favorem rationabiliter allegatur Bulla Urbani VIII. *Redemptoris nostri* 173. apud eundem Cherubinum, quæ Discretis Ordinibus SS. Trinitatis, Redemptionis Captivorum, anno 1634. communicavit omnia privilegia, quibusvis Ordinibus Mendicantium & non Mendicantium, etiam Soc. Jesu, concessa, & concedenda, quamvis illa difficultis sint concessionis, & quæ in generali concessione non veniunt, non obstantibus Conciliis Generalibus, hæc solâ addita restrictione: *quatenus sunt in usu, et non revocata.* Privilegium verò Societatis, n. 100. relatum, certissimè est in usu, & non revocatum; imò à Paulo V. anno 1606. ex certa scientia innovatum. Unde nec ullam Patribus Societatis circa hoc difficultatem facere solent Episcopi Germaniæ & Belgii.

3°. quoad Ordinationem extra tempora, & non servatis interlitiis, tribus Dominicis vel Festis continuis, vel interpolatis, & à quocumque Episcopo, in eorumdem favorem merito allegatur privilegium à Clemente VIII. die 23. Novembris 1596. post Tridentinum, & declarationem n. 99. relatum, concessum Congregationi S. Joan. Evan.

Evangelistam in Portugallia (& consequenter ceteris communicantibus) ut ordinari possint extra tempora, & per quemcumque Episcopum. Cuius concessionis Bullam se vidisse testatur Portel verbo *Ordines sacri* n. 4. Et idem Religiosos Mendicantes extra tempora a quocumque Episcopo ordinari posse, docent Emmanuel Rodriguez to. 3. qq. Regular. q. 25. a. 5. Portel loco citato, Villalobos l. p. Summ. tr. 11. diff. 13. n. 6. Hieronymus Rodriguez in Compend. q. 4. regular. resol. 106. Diana plures alios referens p. 10. tr. 11. resol. 10. & p. 11. tr. 4. ref. 6. Urbanus noster ab Alconsonne de privil. in speciali c. 5. reg. 2. noster Bonae spei de Ord. n. 60. & seq. noster Andreas à Matre Dei de Ord. tr. 8. c. 4. n. 68. & 83. Barbosa apud ipsum Novarius Lucerni Regul. verbo *Ordines*. Herinx de Ord. disp. 10. à n. 79. ad 91. Leander à SS. Sacram. disput. 7. de Ord. q. 22. & 23. Donatus Laynensis Rer. Regul. to. 3. q. 26. Aliique non pauci. Et quoad Ordinationem extra tempora, hanc opinionem Averfa de Sacram. Ordinis q. 3. sect. 9. dicit esse tutam in praxi, atque in pluribus Diocesisbus practicari, & in Romana ipsa urbe. Denique noster Gabriel à S. Vincentio disp. 2. de Ord. q. 3. sect. 9. testatur Eminentiſſ. D. Cardinalem Sfortiam anno 1650. in Civitate Ariminensi quemdam sui Ordinis Religiosum, iuxta et Carmelitam Discalceatum, extra tempora iudicatum privilegium ordinasse.

106 Sicubi tamen Episcopi non solum nolint extra tempora Regulares privilegiatos ordinare, sed ne statuti quidem à jure temporibus, non servatis interstitiis, habenda patientia est. Tum quia dispensationem super interstitiis Episcopi iudicio & arbitrio Tridentinum relinquit test. 23. c. 11. & 14. Tum quia Sacra Congregatio apud nostrum Lezanam to. 1. qq. Regular. c. 14. monet Prælatos, ut, cum mittant suos subditos ad Ordines suscipiendos, & expedire judicaverint, ut cum iisdem in interstitiis dispensetur, in litteris dimissorialibus humiliter debeant exorare Episcopos, ut id faciant. Tum denique quia non desunt graves Doctores, etiam Regulares, qui censent, quod dispensare super interstitiis spectat ad Episcopum ordinantem, qui tamen quoad dispensationem causas stare debeat iudicio & attestationi Superioris Regularis ordinandi, uti S. Congregationem declarasse referunt Donatus Laynensis ubi supra q. 29. & apud ipsum Bellarminus, Quaranta, Genvenis, Passarellus, Riccius, & Miranda. Tametsi plures Episcopi Religiosos Mendicantes, absque interstitiis, sine scrupulo ordinant, tum hic, tum alibi, tum etiam Romæ, ut testatur Averfa q. 3. sect. 9. q. qui verò. Sed & Religiosis facilius quam secularibus præscripta interstitia Episcopi remittere solent, Gelasii I. Summi Pontificis exemplo, qui breviora Monachis interstitia, quam secularibus imposuit: quia quod annorum interstitia fuerant collatura, sancti propositi sponte suscepta docetur præstitisse devotio.

CAPUT XVII.

Sexus, ætas, & qualitates ordinandorum.

107 Sexum femineum ab ipsa quoque prima Tonſura excludi, ex praxi Ecclesiæ certum est; imò sexum illum Presbyteratus incapacem esse, de fide est, ut ostendit Vasquez disp. 245. Enimverò sexus ille, subjectionis est. Ordo verò, maxime Presbyteratus, ad imperandum, præsidendum, docendum institutus est. Et quomodo ipsis permitteretur in Ecclesia sacrificium offerre, quibus in Ecclesia non permittitur loqui? *Mulieres in Ecclesia taceant* (inquit Apostolus 1. Cor. 14.) non enim permittitur eis loqui, sed subditas esse.

Tom. III.

Et 1. Timoth. 2. docere mulieri non permittitur, neque dominari in virum... Adam enim primus formatus est, deinde Heva. Unde Epiphanius hæretici 49. Quintilliamitas, seu Pepuzianos velut hæreticos refellit, quod in Ordinatione Episcopi & Presbyteri nullum sexus discrimen servabant, abutentes his Apostoli verbis: *in Christo Jesu neque mas est, neque femina*. Quod Apostolus non dixit quantum ad Ordinationem, sed quantum ad fidem, justificationem, adoptionem in filios, bonorum operum retributionem, secundum quod subjungit: *omnes enim filii estis per fidem, que est in Christo Jesu*. Hæretici verò 79. ostendit, ex quo mundus conditus est, mulieres nunquam Sacerdotio functas. Et verò, si Sacerdotium mulieribus mandatum foret, aut canonicum quiddam præstare in Ecclesia liceret, nulli potius quam Mariæ illud in novo Testamento commissi debuit, cui tantus honor est habitus, ut gremio sinuque suo Regem omnium ac celestem Deum, Deique Filium conciperet... Verum longè Deo aliter est visum, ac ne baptizantem quidem potestatem illi facta. Cùm aliqui tingi ab illa Christus potius quam à Joanne potuisset.

Nominantur quidem in sacris Canonibus Episcopa, Presbyteræ, Diaconissæ. Non quia facram Episcopatus, Presbyteratus, vel Diaconatus Ordinem perceperant (numquam enim in altari ministraverunt, nec ad altare accesserunt, nec vasa sacra tetigerunt) sed quia Episcoporum, Presbyterorum, Diaconorum uxores fuerant. Quod si Ordinationis Diaconissarum mentio legitur apud Tertullianum, Concilium Calcedonense, & c. earum Ordinatio, seu manus impositio, meta erat cæcermonia, similis benedictioni Abbatillarum, per quam nulla eis potestas Ecclesiastica tribuebatur, sed destinabantur ad ea mulieribus officia ex honestate præstanda, quæ Diaconi viris. Joanne verò Papissæ historia, mera est fabula; cui ausam dedit incontinentia Joannis XII. tanta, ut tres concubinas habuerit, inter quas cum Joanna quadam principatum haberet, atque in Pontificatus administratione se nimium ingereret, vulgò Papissa dicta est. Videtur potest Baronius to. 10. ad annum 853. n. 86.

Solus proinde sexus masculinus suscipiendæ Ordinationis capax est. Nec eam licet suscipere potest ante usum rationis, licet possit validè, etiam Presbyteratum & Episcopatum. Qui proinde Ordines repetendi non forent, si in illa ætate susciperent, prout docent S. Thomas in 4. dist. 25. q. 2. a. 1. & 3. p. q. 37. a. 2. S. Bonaventura, Scotus, & Doctores communiter, contra Durandum, & Petrum Sotum. Colligiturque ex eo quod ad Ordines validè suscipiendos necessarius non sit liber consensus suscipientis, ut infra monstrabitur.

Loquendo verò de eo quod licitum est, Tonſura Clericalis, minoresque Ordines conferri non debent, nisi iis qui per ætatem capaces sunt eligendi certum vitæ statum, in quo perpetuò manent. Cùm ii, qui Tonſurâ initiantur Clericali, Laicali vitæ renuntiantes, sanctioris vitæ genus eligant, seque peculiariter in Domini fortem adscitos profitantur. Quid verò indecorum magis quam eum in statum ad moveri infantem, qui non intelligant quid agant, imò ne capiant quidem, quid Clerici nomen, & reliqua minorum Ordinum vocabula significent, inquit Concilium Colonienſe anni 1536. p. 1. c. 27. Unde licet Tridentinum non definerit ætatem initiandorum primâ Tonſurâ, minoribusque Ordinibus, sed Episcoporum prudentiâ id reliquerit; sessione tamen 26. c. 6. de reform. statuit nullum initiatum primâ Tonſurâ, vel etiam minoribus Ordinibus, ante decimum quartum annum, beneficium posse obtinere.

Nnn